

1970-ben jelent meg Csorba válogatott verseinek kötete: *A lélek évszakai*. Azóta írott új verseit foglalja keretbe (kilencedik kötetként) az *Időjáték*.

Érdemes idéznünk Weöres Sándor vélekedését Csorba Győzőről:

„Bizonyos, hogy a mostani magyar költészet átláthatatlan betütengeréből a túlnyomó rész el fog süllyedni. Sok mutatós, csillogó látszateredmény az idő folyamán egyre inkább megfakul. De éppen Csorba versei, amelyek megjelenésükkor olykor fakónak, igénytelennek látszanak, az idő sodrában mindinkább érlelődnek, kiteljesednek. Ez a látszólagos igénytelenség tele van a maradandóság feszítő erejével. Ahogy korunk lármáját felváltja majd más korszak másfajta lármája, úgy vonulnak el ennek az időszaknak betűhullámai, és emelkedik ki belőle mind tisztábban a magányos pécsi költő, Csorba Győző arca.”

A költő maga a következő sorok kíséretében bocsátja útra új kötetét:

„A verset egyik régebbi kötetem címében a szó ünnepének neveztem. A gondolatot folytatva: a leghőbb kívánságom most az, hogy »a szó ünnepe« »az élet hétköznapija«-vá váljék. Legyen a vers használati tárgy. Olyan, mint egy ágy, egy ruhadarab, valami eledelféle. Illeszkedjék közéjük, s a felsorolásban se külön rovat, se pirosbetű ne jusson neki. Vagy ha mégis több akar lenni, azzal legyen több, hogy ne várjon a sorára. Agresszív módon kényszerítse rá magát az emberekre; annál erőszakosabban, minél inkább fenyegeti a kiszorulás veszélye. Mert ez valóságos veszély. A napi programokba mind kevésbé